

výkladový slovník

Adéla Pondělíčková

Nemohu si vysvětlit, jak je možné, že má obhajoba rodin otrásá společnost a, protože **hájím nevinné**, jsem obhájcem zločinu!

Cože? Protože vida neslýchaná a nespravedlivá neštěstí, politováníhodnou chudobu, nářky matek a manželek, starce bez **lůžek** či děti bez kolébek, řekl jsem: „Tady jsem! Co pro vás mohu udělat? Jak vám mohu být užitečný,“ a jelikož mi matky říkaly: Vraťte nám naše syny,“ a ženy pravily: „Vraťte nám naše muže,“ a protože jsem odpovídal: „Pokusím se,“ udělal jsem chybu? **Mýlil jsem se?**

Ne! Vy si to nemyslíte. **Vrátím vám spravedlnost**. Nikdo z vás zde přítomných si to nemyslí!

Tak tedy, teď se o to pokouším.

Pánové, poslouchejte mě trpělivě, tak, jak posloucháme toho, **kdo někoho hájí**. Uplatňuji před vámi svaté právo obhajoby. A pokud, přemýšleje o tolika nešťastnících, kteří mi svěřili svůj **případ**, kdy byli přesvědčeni o mém soucitu, nechtě překročím hranice, které si stanovuji, vzpomeňte si, že jsem v této chvíli **mluvčím** slitování, a že jestli je slitování neopatrností, je to neopatrnost krásná a v mém věku jediná povolená.

Ludmila Sláviková

Nedokážem si vysvětlit, ako je možné, že obranou týchto rodín otriasam spoločnosťou, a ako to, že som obhajcom zločinu preto, že sa **zastávam nevinnosti!**

Prečo? Pretože vidiac nevídané a nezaslúžené nešťastie, poľutovaniahodnú biedu, vzlykajúce matky a manželky, starcov, ktorí už nemajú ani **lôžko**, deti, ktoré nemajú ani kolísku, som povedal: Tu som! Čo môžem pre vás urobiť? Čím vám môžem poslúžiť? A pretože mi matky hovorili: Vraťte nám nášho syna! A pretože mi ženy povedali: Vraťte mi môjho manžela! A pretože som im ja odpovedal: Skúsím to! Pokazil som to! **Zmýlil som sa!**

Nie! Nemyslíte si to! **Vrátím vám túto spravodlivosť**. Nikto z vás tu si to nemyslí!

Ach dobre, tak to skúsím teraz.

Páni, počúvajte ma trpezlivo, ako počúvame niekoho, **kto obhajuje**; toto je sväté právo obrany, ktoré pred vami uplatňujem. A ak rozmýšľajúc nad toľkým **smútkom a agóniou, ktoré**

ma poverili touto vecou, presvedčení o mojom súcite, nechtiac prekročím hranice, ktoré som si chcel určiť, spomeňte si, že som v tomto momente **hovorcom** omilostenia, a že ak je omilostenie opatrnosťou, je krásnou nerozvážnosťou, jedinou dovolenou v mojom veku.

Kamila Sotonová

Nedovedu si vysvetliť, jak je možné, že obhajovaním „komunardských“ rodin pohoršuji (pobuřuji) společnost. Nedokážu také pochopit, jak mohlo dojít k tomu, že je ze mě obhájce zločinu, protože se **dožadují nevinu** druhých.

Cože! Když totiž vidím to nevidané a nezasloužené (nespravedlivé) neštěstí, žalostnou bídu, matky a manželky, které nařikají (zajíkají se slzami), starce, kteří už ani nemají svoji („ubohou“) **postel**, děti, jež nemají ani vlastní kolébku, říkám si: Tady mě máte! Co pro Vás mohu udělat? Jak vám mohu být užitečný? (Jak vám mohu pomoci?)

A protože mi matky řekly: Vraťte nám naše syny!

A protože mi ženy řekly: Vraťte nám naše muže!

A protože jsem odpověděl: Zkusím to! Špatně jsem se zachoval! **Mýlil jsem se!**

Ne! Vy si nemyslíte, že to udělám. **Očistím Vás. (Vrátím Vám vaše právo.)** Nikdo z Vás si to tady nemyslí!

Tak dobrá! Jdu to zkusit.

Pánové, bedlivě (trpělivě) mě poslouchejte, jako když nasloucháte někomu, **kdo prosí** (Vás k něčemu vyzývá): Je to svaté právo obhajoby, které před Vámi konám. Když myslím na tolik zbídačených lidí, **u kterých jsem si vědom jejich příčiny**, přesvědčených o mém soucitu, může se mi stát, že nedobrovolně překročím svoje hranice. Uvědomte si, (pánové), že právě **teď Vás vyzývám** ke shovívavosti (milosrdenství) vůči druhým, a je-li taková shovívavost lehkomyšlným jednáním, pak je to krásná lehkomyšlnost, kterou jako jedinou si mohu v mém věku dovolit.

Jitka Zvolánková

Nedovedu si vysvetliť, jak je možné, že když bráním rodiny, otrásám společností, a čím to, že když se **zastávám nevinných**, jsem obhájce zločinu!

Jakže? Protože když vidím nová a nezasloužená neštěstí, žalostnou chudobu, matky a manželky, které naříkají, starce, kteří už nemají ani své lůžko, děti, které nemají ani své kolébky, říkám: „Zde jsem! Co pro vás mohu udělat? Jak vám mohu pomoci,“ a protože matky mi řekly: „Vraťte nám naše syny,“ a protože ženy mi řekly: „Vraťte nám naše manžele,“ a já jsem odpověděl: „Pokusím se,“ zachoval jsem se špatně? Chybil jsem?

Ne! To si nemyslíte! Ta práva vám vrátím! Nikdo z vás si to nemyslíte!

Tedy, teď se snažím.

Pánové, trpělivě mi naslouchejte, jako nasloucháme tomu, který obhajuje; je to svaté právo obhajoby, které teď před vámi uplatňuji; a jestliže přemýšlím nad tolika ubožáky, kteří mi v přesvědčení o mém soucitu svěřili svůj případ, stává se mi, že často nevědomky překročím hranice, které si sám chci ukládat, pamatujte, že jsem nyní hlasatel milosrdenství, a jestliže milosrdenství je neopatrností, je neopatrností krásnou a také jedinou povolenou v mém věku;

překladový slovník

Janka Bartoňová

Nedokážu si vysvětlit, jak je možné, že obranou rodin otřásám společností, a že protože se přimlouvám za nevinu, jsem advokát zločinu!

Cože? Protože když jsem viděl neobvyklé a nezasloužené neštěstí, žalostnou chudobu, matky a manželky, které vzlykají, staré lidi, kteří již více nemají ani pohodlné postele, děti, které již nemají kolébky, řekl jsem jim: „Tady jsem! Co pro vás mohu udělat? S čím vám mohu pomoci,“ a protože mi matky řekli: „Vraťte nám naše syny,“ a protože mi manželky řekly: „Vraťte nám naše muže,“ a protože jsem odpověděl: „Budu se snažit,“ udělal jsem chybu? Křivdil jsem.

Nemyslíte si to, vyhraje spravedlnost. Nikdo z vás si to nemyslí!“

Právě se snažím.

Pánové, poslouchajte mě s trpělivostí, jako posloucháme toho, kdo prosí. Je to posvátné právo obhajoby, které před vámi uplatňuji. A ano, když přemýšlím o takových tísňích a agoních, které se mi svěřili s jejich příčinou, v přesvědčení o mém soucitu, může se stát, že nechtě překročím hranice, které si dávám, ale pamatujte, že jsem v tuto chvíli mluvčím milosti a že jestli milost je nerozvážnost, tak je to krásná nerozvážnost a jediná možná v mém věku.

Eva Koziorková

Nechápu, jak je možné, že při bránění rodin otrásám celou společností, a proč, když hájím nevinost, jsem považován za zastánce zločinu!

Cože! Protože když jsem uviděl obrovská a nezasloužená neštěstí, žalostnou chudobu, matky a manželky, které vzlykají, starce, kteří již nemají ani postele, děti, které již nemají ani kolébky, pravil jsem: „Jsem zde! Co pro vás mohu udělat? K čemu pro vás můžu být užitečný,“ a protože matky mi odpověděly: „Vraťte nám našeho syna,“ a protože ženy odpověděly: „Vraťte nám našeho manžela,“ a protože jsem odpověděl: „Pokusím se,“ Udělal jsem chybu? Zmýlil jsem se?

Ne! Vy si to nemyslíte! Přináším vám tuto spravedlnost. Žádný z vás tady si to nemyslí!

Dobrá! Nyní to zkusím.

Pánové, trpělivě mě poslouchejte, jako posloucháme toho, kdo hájí; co před vámi uplatňuji, je svaté právo obhajoby; a pokud, mysle na ty ubožáky, kteří mi svěřili svou situaci, v přesvědčení o mém soucitu, někdy nechtě přesáhnu hranice, které jsem si stanovil, vzpomeňte si, že jsem v onom momentu mluví laskavosti a že pokud je laskavost nerozvázná, je to krásná laskavost a ona jediná je v mém věku povolena.

Tereza Lipková

Nemohu si vysvětlit, jak je možné, že obhajobou rodin otřesu společností, a jak se stane, že když bráním nevinu, stávám se obhájcem zločinu.

Cože! A že když vidím neslýchané a nezasloužené neštěstí, žalostnou chudobu, vzlykající matky a ženy, staré lidi nemající nic jiného než postel, a děti, které mají pouze kolébky, řekl jsem si: „Jsem tady! Co pro Vás mohu udělat? Jak Vám mohu být nápomocen,“ a protože mi matky řekly: „Vraťte nám naše syny,“ a protože mi ženy řekly: „Vraťte nám naše muže,“ a protože jsem odpověděl: „Pokusím se,“ udělal jsem chybu? Zmýlil jsem se?

Ne! To si nemyslíte! Dávám Vám za pravdu. Nikdo o tom nepochybuje!

Nuže! Pokusím se.

Pánové, trpělivě mě poslouchejte tak, jako byste poslouchali obhájce; je to posvátné právo obhajoby, kterou před Vámi vykonávám; stane-li se mi, že při pomýšlení na tolik ubožáků, kteří mi svěřili v přesvědčení o mém soucitu svou ...; neúmyslně překročím hranice, které chci dodržovat, uvědomte si, že v tuto chvíli prosazují shovívavost, a pokud Vám tato

shovívavost přijde nerozvážná, je to krásná nerozvážnost a ta jako jediná je v mém věku povolena.

Tereza Netíková

Nemohu si vysvětlit, jak je možné, že moje snaha ochránit rodiny otřásá naši společností, a jak se stalo, že pokud se **zastávám nevinných**, jsem obhájcem zločinu!

Proč?! Protože když jsem viděl ty nešťastníky tak neuvěřitelně a nezaslouženě živořit, ty žalostné chudáky, plačící matky a manželky, starce, na které už nezbylo **ani poslední nemocniční lůžko**, a děti, které už nemají ani kolébku, zvolal jsem: „Tady jsem! Co pro vás mohu udělat? Jak vám mohu pomoci,“ a protože matky mi řekly: „Vrať nám naše syny,“ a protože ženy mi řekly: „Vrať nám naše manželky,“ a protože jsem jim odpověděl: „Vynasnažím se,“ udělal jsem chybu? Zmýlil jsem se!?

Ne! To si přece nemyslíte! Nikdo z vás tady si to nemyslí!

Dobrá! Nyní to zkouším.

Vážení pánové, poslouchejte mne trpělivě, tak jako posloucháte toho, **kdo hájí**: uplatňuji tu teď před vámi posvátné právo na obranu.

Pokud se mi při pomýšlení na tolik zbídačených a zmučených, kteří mi s vírou v můj soucit svěřili svou **věc**, stane, že nechtě překročím meze, které chci dodržet, mějte na paměti, že jsem nyní **mluvčím** laskavosti, a že jestli je laskavost nerozvážností, je to nerozvážnost krásná, což v mém věku představuje jedinou omluvu.